

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Vita Et Honestate Canonicorvm, Et Aliorvm
Ecclesiasticorvm Specvlvm**

Langhe-Cruys, Johan

Duaci, 1587

De peculio, testamentis, & vltimis voluntatibus Clericorum benefictorum.
cap.xvi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63733](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-63733)

licentia alienarentur, aut perpetuo, vel ad longum tempus, aut vnam vel plures, illa cōducere volentes non locarentur, aut de his alio titulo disponerent, anno 1568. die 17. Augusti, sua constitutione, omnes regulas facultates & licentias concedendi commissiones alienationum, vel permutationum, aut affrancationum (ut vocant) aut illarum confirmationum quocunq[ue] bonorum ecclesiasticorum, aut locorum pioniorum cumque valoris existentium, etiam summam aucti[us] quinque ducatorum auri de camera non excedent, aut alterius minoris valoris in forma, quia dicta in euidem, Camerario & camera Apostolicas corum collegio per antecessores suos pontifices, ex motu proprio, ex certa scientia, & ex quavis causa virgēissima cum quibusvis clausulis, ac decrementis irritantibus, & in vim contractus concessas, contutas, & innouatas, perpetuo reuocauit, callaverat nullavit. Interdicens & expresse prohibens natum turum licentia, & facultates ac commissiones alienationum huiusmodi sub quoquis praetextu concedendas & concessas contra voluntatem, ordinacionem & cretum suum, nullas, invalidas & irritas esse decreta & declarauit: sicut latius constat ex predicta ipsius constitutione.

a. c. inquirendum, de peculie clerice.

b. c. i. 1. 3. & ibid. Panor. et in c. si quis de pecul. cler. cap. placuit. 12. q. 1. c. presbyter. 12. q. 4. & ibid. c. sacerdotes.

c. l. fin. C. de sacros. eccl. & ibid. om. DD. L. 1. C. de donat. Bart. in quest. suis. quest. 13. Tirachel. in tract. de priuile. piae cau. priuile. 107. Paul. Pa. r. 1. & Sar.

E X nimia autem secularium negotiorum pensatione, & familiaritate, eò plurimi ecclesiastici proh dolor, deuenerunt, vt de redditibus ecclesiasticis oblationibus, & votis fidelium non solum suorum cultatibus ecclesiasticis faciat, licet hoc facilius etiam alieno nomine res comparent, fraudem agant, & par criminis Iudæ furis (qui sacras oblationes tabat, & furabatur,) & iure pontificio expeditum. Quicquid enim clericus promotus ad ecclesiasticum beneficium, & nihil patrimonij habens emolumen, in tractu, etiam si traditio rei emptæ nondū facta sit: quia dominus ecclesia efficitur, in quam ipso iure transit dominus dredit, ecclæ. ecclesia priuilegiata est, vt sine traditione in eas p. 3. cap. 2. feratur dominum; ei que solus titulus sufficit.

vero clericorum agella, vel vineolas in terra ecclesiae
qui fecisse probabitur sustentandæ vitæ causa, vsque ad
item obitus sui possideat: verum post suum deceplum
exeliz restitut, nec testamentario, aut successorio iu-
re cuquam hæredum, prohæredumve relinquit, nisi
in fan cui Episcopus pro seruitis ecclesiae præstitis lar-
gi voluerit^a.

Vnde & in concilio Lateranensi constitutū legitur^b:
Cum in officiis charitatis primo loco illis teneamur
venerari, a quibus beneficium nos cognoscimus rece-
pisse contra quidam clerici, cum ab ecclesiis suis multa
bona per eam acquisita in alios
transferre præsumunt. Hoc igitur quia antiquis canonis-
tico stat inhibitum, nos indemnitatē ecclesiārū pro-
prie volentes, siue intestati decesserint, siue alii con-
tra voluerint, penes ecclesiās, eadem bona præcipi-
tū permanere. Cæterum quia postmodum dubitaba-
tur, an hoc concilij decretum, & statutum esset de im-
mobiliis bonis tantum, vel de mobiliis intelligen-
tum, Alexander III, vel Innocentius III. Papa^c de-
cree consulitus res̄odit^d; quod generaliter bona qua-
est per ecclesiām acquisita, clericis debent iuxta Late-
ranense concilium post eorum obitum apud ecclesiām
manere. Nominē autem ecclesiāe, non Episcopus, vel
successor clericī morientis, vbi est collegium clericorū;
cum communis cōgregatio intelligitur, quæ rerum illa-
rum debet canonicā distributionem, & curam habere.
Vñ autem in loco defuncti tantum est vñus ordinan-
dū ea bona (sicut & alia ipsius ecclesiāe) in Dei timo-
re disponer. Licet autem mobilia per ecclesiām acqui-
sita de iure in alios pro moriētis arbitrio transferri non
possint, confuetudinis tamen non est improbanda, vt de
pauperibus, & religiosis locis, & illis, qui viuent
concentrant, siue sint consanguinei, siue alij, aliqua iuxta
eū meritum conferantur. Cæterum quæ ex hære-
dice, vel artificio, aut doctrina proueniunt, distri-
butur pro arbitrio decedentis. Quia verò non
nulli in diuersis ecclesiis beneficia possident, diui-
natur quæ habuerant, per aestimationem congruam
possit.

^a c. fin. & ibi
Hort. lo. And.
Panor. de pe-
cul. cleric.

^b c. cum in of-
ficiis. de testa.
et ult. volunt.

In gratiudo
beneficiatorum
aduersus ecclē-
siām suam.

Beneficiatorum
bona penes ec-
clēsiām suam
maneant.

Quæ beneficia-
torum bona ec-
clēsiā maneant.
^c ut Sarmētus
inquit in tracta-
der. dicit. ecclēsi-
par. 3. cap. 3.
Ecclēsiā nomi-
ne quid hic de-
signatur.

^d c. relatum, 2.
detestam.

Beneficiatus
morēs quibus
aliqua de bonis
ecclēsiāe largiri
possit.

De quibus bo-
nis liberē testa-
ri suū dispone-
re beneficiatus
possit.

Huc

Huc pertinet & illud quod ab eodem Alexandro scriptum suit^a: Clerici de mobilibus, que per eodium sunt adepti de iure testari non possunt: viuentibus & sui compotes moderatè valent aliqua donis, non ratione testamenti, sed cleemolynz intuitu, & gare in ægritudine constituti. Et licet clerici, &c. quæ paternæ successionis vel cognationis inun- de artificio sunt adepti, seu dono consanguineorum amicorum, non habito respectu ad ecclesiam, perti- runt ad ipsos, liberè disponere valeant: de his nam quæ consideratione ecclesiæ perceperunt, nullum re possunt facere testamentum^b. Quod si de illis per hæreditatem, aut alio modo intuitu personam sierint, ante obitum non disponerint, sed inten- cesserint, nec aliqui fuerint inuerti, qui jure cognati ipsis succedere valeant, altari, seu ecclesia, cui fu- runt, omnia perpetuo sanctificantur, & iusti- dantur ^c.

*Stitit. Apost. c. Cur clericis de beneficiis suorum fructibus & redditibus
non possint. C A P. X V I I.*

Constat igitur ex premissis de quibus boni con-
testari vel non testari possunt: Et de quibus
non possunt (utpote per ecclesiā acquisitiū, &
ptis) permittitur illis, pauperibus, religiosis locis,
lis, qui sibi seruierūt, dum viuunt, donare, nec
testari: & hoc certa, atq; legitima de causa. Nam cum
etiuū, & redituū, aliorumq; bonorum suorū benefici
rum directi, & utiles Domini non sint; sed tantum
curatores, & dispensatores eorundem ⁴: ita vero
honestam sustentationem sibi nihil ex illis ven-
possint, sed superflua teneantur pauperibus, vel
vsls erogare ⁵. Idcirco Ecclesia, vt eos ad dilec-
& fidelem muneris, atque officij ipsorum excep-
cogeret, per quam ad regnum celorum peruen-
sent, voluit, vt de omnibus & singulis dicens
quod de B. Laurentio (cuii thesauri ecclesiae emis-
sippi erant) canit Ecclesia ⁶: Dispersi, dedit pauperi
iustitia eius manet in seculum seculi. Perispicere
huc erogationi maximo impedimento fore an-